

ילדה תוהה מירי היתה ילדה יפהפיה בילדותה. היה לה שיער בלונדיני ארוך ועיניים ירוקות גדולות, שמהן נשקף מבט תוהה. בחודשים האחרונים לפני שנעלמה היתה בדיכאון.

האחות המחפשת רוויטל, אחותה הגדולה של מירי, בת ה-32, נסעה ביחד עם אביה לסיני כדי לחפש את מירי. האב חזר ורוויטל נשארה בסיני. לחפש מידע. (המשך בעמוד 59)

והילדים. שם, מרגע שפתחה את העיניים בבוקר, היתה מאושרת. איש לא דרש ממנה כלום. רוויטל היתה מספרת כמה מירי היתה נרגעת כרגע שהיתה מגיעה למאהל הכרויים וכמה היתה מאושרת שם.

חלום חייה היה לעשות מסע סביב העולם עם תרמיל על הגב.

הפעם האחרונה שהיתה בסיני, לפני הפעם הזאת, היתה לפני שנה. היא נסעה גם אז עם רוויטל. הכרויים הכירו וכיבדו את רוויטל מאוד. תמיד קיבלו אותה יפה. הבנות שלי היו אוכלות עם הכרויים מאותה צלחת.

אין לי מושג מה קרה לה, אבל אני אופטימית. אני בטוחה שתחזור בריאה ושלמה.

אין לי ספק שלא היתה לה כוונה לברוח מהבית. זה לא בית שצריך לברוח ממנו. אם יש בעיות, באים ואומרים.

צריך להבין שסיני של היום, כשהמצרים נמצאים שם, זה לא אותו עולם שהיה כשאנחנו היינו שם. יש שם סכנות.

כשמירי תחזור הביתה, אני מקווה שהיא לא תרצה לנסוע לשם שוב מרצונה הטוב. היא תסע שוב לסיני רק על גופתי המתה.

אני לא רוצה שיתקבל הרושם שלהורים לא איכפת ממנה. העיתונות כתבה בימים האחרונים דברים נוראים ובלתי מבוססים על מירי. לא היו לה כל כוונות להתחתן עם ברואי. היא

על סלע באכזיב מירי הרצוג, בתמונה מגיל 5, על חוף-הים באכזיב, בכפר של אלי אביבי. אביבי הוא דודה, אחי אמה. בילדותה נהגה מירי לבלות בחוף-הים.

שנסעה לשם לבר. כמוכן שראגנו. אפילו ניסינו למנוע את הנסיעה שלה. אבל אי אפשר היה למנוע ככוח. היא מאוד עצמאית בנפשה וברוחה.

מאושרת במאהל

ה סיפור של מירי עם סיני התחיל כשהיתה בת 14. רוויטל, אחותה, לקחה אותה איתה מדי פעם, בכל פעם לשבוע שבועיים. רוויטל, אחותה, היתה נוסעת הרבה לדהב, תמיד רק לדהב. היתה לה שם מישפחה של כרויים שהיתה מארחת אותה והן תמיד שהו אצלם. המישפחה הזאת מתנהגת אליהן כמו אל בת שלהן.

סיני היתה בשביל מירי לא רק מקום לשלווה ורגיעה, אלא היא ראתה בחיי הכרויים חיים של שלווה, כשאיש לא לוחץ אותם לרדוף אחרי הישגים, כמו שיש בחברה המודרנית.

היא עצמה, עם כישרונותיה לציוה, פיסול וקרימיקה, שבהם הצטיינה בבית הספר, מאוד נלחצה מהאפשרות שרדשים ממנה הרבה ושמתככים ממנה לכל מיני הישגים.

רוויטל סיפרה שכשמירי היתה במאהל הכרויים, תמיד שהתה עם הנשים

מירי בדהב בפעם האחרונה בדהב, עם אחותה הגדולה רוויטל. מאחוריה נראה החוף של דהב. מירי נהגה לישון בסוכות של דהב.

לבשה בגדים כרויים לשם שעשוע בלבר. בכלל, היא היתה לבושה בצורה זרקה קצת, עם שמלות ארוכות ורחכות. וכך הופיעה בתמונה המצלמת. זה רושם מוטעה.

היא גם לא השתייכה לשום כת ובוודאי לא לכת של רינה שני. רינה שני מתה בהורו והכת אינה קיימת יותר מזה זמן רב. עוד בתקופה שמירי למדה עדיין בשמינית בירושלים.

מירי גם לא עישה סמים. מירי לא נאנסה עלידי כרויים. זהו שקר וכזב שהעיתונות ניפחה לפי ידיעה כוזבת ובלתיאחראית. הכרויים לא היו נוגעים בה לרעה, כי הם התייחסו אליה כאל בתם ושמו על כבודה ועל חייה.

עד כאן סיפורה של עליזה, אמה של מירי.

מירי נסעה לסיני ואמרה להוריה שתחזור אחרי שבועיים. היא הסבירה להם שהיא מכירה את סיני ואת הכרויים ושהיא לא מפחדת. היא גם הרגיעה אותם ואמרה שתשתדל לא להרבות בנסיעות לשם.

סיפר אברהם הרצוג, אביה של מירי, ששב השבוע מחיפושים בסיני ללא תוצאות (בינתיים): שבועיים אחרי שמירי נסעה (המשך בעמוד 59)

נערה בדויות חדרה של מירי בבית הוריה. על השולחן מונחת תמונה גדולה של נערה בדויות. משמאל: אמה של מירי מתבוננת בפסלי חימר שפיסלה בתה הנעדרת.